

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Exempla, In Septem Capitalivm Vitiorm Detestationem,
Per Qvadragesimam, An. 1646. narrata**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1649

§. 9. Vsurariorum malus exitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49161)

quo desideretur, est periculosa res plena alea. Conscientiæ morbus nec simulando sanatur, nec dissimulando. Qui sapit ergo, exemplo se sinat doceri. Optimum est, aliena insania frui.

Sed ad radicem huius mali veniamus: avaritia radix omnium malorum, etiam hinc causa est, ut re aliena inquinati, & reddere nolentes, quod iniquis modis acquisierunt, vel non sincerè confiteantur, vel Confessario prudenti non obsecudent. Hinc, ut peccatū peccato addant, etiam Sacramento Confessionis abutuntur; & malunt gratia Dei, quàm pecunia carere. Hinc ipsa illis Sacramenta sunt in damnationem. Abusu enim eorum merentur, usu privari; ac sine fructu illorum ex hac vita exturbari. Et sæpe quidem repente, ac violentè, iuxta illud: *Stulte, hac nocte, animam tuam repetunt à te, qua autem parasti, cuius erunt?* Quod ferè contingit, quoties homines in hac rerum cumulandarum, aviditate senes moriuntur. Cùm enim cetera vitia, senescente homine, senescant, sola avaritia iuvenescit, & quò annosior, eò est pertinacior; ut vita citiùs quàm illa deseratur. Non immeritò quærit Baruch; *Ubi sunt, qui argentum thesaurizant, & aurum, in quo confi-*

F

dunt

IX.
VSVRARIJ
ORVM
MALVS
EXITVS.

Luc. 13.
20.

Baruch
3. 17.

dunt homines? Exterminati sunt, & ad inferos descenderunt. Quemadmodum Nobilis supra dictus. Qui nec primus, nec vltimus fuit, cui istud euēnit. Vidi & ego ipse, in Brabantia finibus, ait Thomas Brabantinus, usurarium nequam valde, qui multos nobiles & potentes exheredauerat, & pauperes spoliauerat supra modum. Hic frequenter occurrens Religiosis, rogabat quasi cum lachrymis, pro se orari; sed in nullo penitus se correxit. Cumq; super hoc eum frequentius arguissem, nec tamen in aliquo profecissem, accidit, ut repentina infirmitate correptus, ad exitum propinquaret: & ecce, subito dum ingentes tenebrarum canes lectum incertis circuitibus ambiebant. Ipse verò protracta lingua ad longitudinem prope pedis dehiscens horribiliter expirauit. Quod si non fatis est, addit S. Bernardinus Senensis alterum: Legitur, inquit, de Usurario quodam, quod post splendidam conam, cum dormiret in lecto cum uxore sua, subito expergefactus exilierit de lecto. Cum autem ab uxore sua, quid haberet, interrogaretur, ait: Modò raptus fui ante iudicium Dei, ubi tot, & tam terribilia sunt opposita contra me, quod non scini, nec potui respondere: cumq; fuerim diu ad poenitentiam expectatus, nec huc vsque volui diuinis praeceptis & bonis inspirationibus obedire.

Thom.
Cantipr.
lib. 2.
Apum.
cap. 3.
271123

S. Bernar-
din. Se-
nens. ser.
43. art. 3.
s. 3.

Audiri

¶ indulgentia Confessarij.

Audiui nunc indicem, contra me sententiam protulisse, meq; datum audiui potestati demonum, qui me hodie ad aeterna supplicia asportare debeant. Quo dicto, de pertica vili veste assumpta, domo, rabido cursu egressus est: quem sui hinc inde quarentes, in quodam monasterio monachorum matutinum cantantium innenerunt. Cunctis igitur eum ad poenitentiam inducentibus, nec proficere valentibus, ratione, aut exhortatione, vel precibus, custoditus est diligenter, usq; ad sextam horam. Denique, cum eius consanguinei domum illum reducere vellent, & ad quendam fluvium, per cuius pontem transaturi erant, peruenirent: viderunt nauim quandam, rapido cursu ascendentem, a nullo, ut videbatur, conductam: sed ab usurario plena demonibus visa est, qui, ut ait, ideo venirent, ut eum ad aeterna supplicia asportarent. Quo dicto, statim violenter de manibus eorum, a demonibus rapitur, & in nauim projicitur, & cursu rapido retracta, subito disparuit, cum demonibus, & praeda, praefata navis. Si, ne demonibus quidem & naui Charontis sibi parata aspectis, iste ad poenitentiam confugit, facile intelligi potest, quanta difficultate, auari ab hominibus ad confitendum, & restituendum adducantur: apud quos plus ponderis habet aurum, quam caelum. Qua

Luc. Pi-
nellus l. 1.
cap. 5. de
altera vi-
ta.

Eccli. 41.
2.

de re tertium hoc exemplum è Luca Pinello libet apponere, de homine admodum pecunioso. Huic ægrotanti, cùm à medicis mors in propinquo esse denunciaretur, ingens cura cum metu iniecta est. Agglutinatus enim diuitijs animus, totq; temporalibus bonis profundissimè immerfus, inusitata anxietate, perspicuè ostendit, vere dictū illud: *O mors, quàm amara est memoria tua homini pacem habenti in substantijs suis!* Accepto enim nuncio mortis, dici non potest, qua deserendarum opum solitudine, quanto animi cruciatu, quot suspirijs ex imo pectore ductis, sese in lecto huc versarit & illuc, identidem etiam iracundi leonis in morem, irrugiens. Hoc tam triste spectaculum præsens intuitus nominis scriptor Robertus de Licio, ex Christiani hominis officio, eiulantem iussit lamenta omittere, atque deposita nummorum operæ cura, sicut antehac corporis commoditatibus prospexit, ita nunc etiam animæ suæ salutem providere. Orandi nunc tempus esse & futurum iudicem Deum conciliandi, non cogitandi de pecunijs, mox necessariò deserendis. Surdo citiùs salutaria persuaseris, quàm auaro. Quasi nihil audijisset iste miser, ita bene adhortanti respondit nihil. Secum au-

tem ipse, in hunc modum clara voce, est locutus: *Heu quanto labore, quot curis, quàm magna industria divitias istas mihi coacervavi, & nunc ad alienas deveniunt manus? Ego sudavi? ego adeptus sum? ego genium meum defraudavi? & nunc alij prodige fruentur, qui mihi gratias non agent, immo insultabunt? Hei me miserum! hei infelicem!* Sic querelas iterantem Robertus de Licio, robustioribus verbis commonendum ratus, etiam atque etiam rogavit, ut hæc vana mitteret; pecuniam non pluris, quàm animam faceret, exclusaque omni de rebus caducis cura, de futuris, deque æternis rebus cogitaret: cœlum auro præferret; & vel invito animo deserenda, sponte desereret, ne & cœlestem thesaurum amitteret, & ad æternam, in inferno, omnium optabilium rerum egestatem cœcus properaret. *O quàm difficile* Marc. 10.
est, confidentes in pecunijs in regnum Dei introire! 24.
Instabat mors, imminabat iudicium terribile Dei. Supplicij sempiterni præsentissimum erat periculum, non deerat, qui hæc auribus eius ingereret. nihil omnia fiebant. auro excæcatus nihil aliud aspicere, auro exsurdata aures nihil aliud audire; auro plenus & ebrius, nihil aliud loqui volebat. Itaque, exclusis alijs omnibus cogitationibus, perpetua

Job. 21. 13.

tim inter acerbissima suspiria, clamitabat. O thesauros meos! ô pecunias meas! ô bona mea! ô diuitias meas! Cuiam vos relinquam? quis vos acquireret? quis possidebit? Hæ voces vltimæ illius fuerunt; vt, sicut alij, qui ducunt in bonis dies suos, in puncto, à gaudijs, ad inferna descendunt; ipse Acherontis supplicia, ab huius vitæ eiulatu inchoaret. Possem & quartam adijcere historiam, quàm anno præcedente 1644. primùm, Venetijs, primario viro, ac admodum seni contigisse, mihi ex aua Oenipontana scriptum est, additumque haberi illam ab auctore fide dignissimo, & aliorum relatione, inibi iam plus confirmatam & certissimè creditam. Sed malo illam audire ab alijs, quàm alijs narrare, nondum satis enodatè recensitam; quamuis luculentè ostendat, quo exitu Confessio differatur, vel profanetur.

XII.
MVLTO
ESSE, QVI
VSVRIS,
VEL ETIAM
GRAVIO-
RIBVS,
CONTRA
IVSTITI-
AM, PEC-
CATA OB-

Publiana sententia est: *Auarus, nisi cum moritur, nil rectè facit.* Cuius dicti sensus est, eum, qui sese pecuniæ studio addixit, nulli commodū esse, dum viuit; solam illius mortem hæredi voluptatè & emolumentum adferre. Sed horum auarorum mors emolumentum etiam non hæredibus affert. Ex eorum enim pœna satis manifestum est, quàm seuerè Deus puniat sacrilegos eiusmodi confidentes.